

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף י"ד עמוד א

היה עוד סימן עם 2 פרות חורשות בהר הזיתים
 חורשות: 2 פרות-אובלים, 1פרה- לא אובלים
 ולא שורפים, לא חורשים-שורפים החמץ.

שתי פרות היו חורשות בהר המשחה כל זמן ששתיהן חורשות - כל העם אובלין, ניטלת אחת מהן - תולין, לא אובלין ולא שורפין. ניטלו שתייהן - התחילו כל העם שורפין.

הסבר א"ב - ב' דף י"ד עמוד א' מסכת פסחים גמרא - פרק ראשון - דיני דרגות בטומאה ועירוב בין דרגות הטומאה

חכם	משהו שנגע/או	נגע	שריפה ביחד	תוצאה
רבי חנינא סגן הכהנים	בשר-בראשון לטומאה	באב הטומאה	מותר	עוד טומאה
רבי עקיבא	שמן-בשני לטומאה	בראשון לטומאה	מותר	עוד טומאה
רבי מאיר	תרומה טהורה	עם טמאה	מותר	עוד טומאה
רבי יוסי	תרומה טהורה	עם טמאה	אסור	עוד טומאה
חכם	פריט א'	פריט ב'	כל פריט	פריט א' פריט ב' ישרף
רבי אליעזר	תרומה טהורה	טמאה	ישרף לבד	ספק טמאה לבד
רבי יהושע	תרומה טהורה	טמאה	ישרף לבד	ספק טמאה יחד

טהור	נגע	וולד הטומאה (ראשון)= תוצאת ביניים=שפי לטומאה.
טהור	נגע	אב הטומאה (יותר מראשון)= תוצאת ביניים=ראשון לטומאה.
שני לטומאה	נגע	בראשון לטומאה-תוצאה סופית=שני לטומאה דהיינו אין תוספת טומאה?
תשובת רבי יהודה : זה וולד של וולד=שלישי	נגע	ראשון
שואלים	אובל	לא מטמא
הלימוד שאובל לא מטמא אובל: פסוק ובי יותן מים וכו' -הוא טמא, אבל אינו עושה כיו"ב טמא?	שאלה	לפי
	נימוק	

אבי לא קיימת אובל לא מטמא אובל זה רק בחולין ולא בקודשים.
רב אדא בר אהבה לא קיימת אובל לא מטמא אובל זה רק בחולין+תרומה ולא בקודשים.
רבינא בשם רבא קיימת אובל לא מטמא אובל זה בהכרח? גם חולין+תרומה+קודשים?

תשובת רבינא	שאלה לתשובה	תשובה סופית
יש משקה עם הבשר ונטמא בגלל המשקה.	הלשון לא מתאימה צ"ל עם בשר ומשקין?	זה מהתורה לא מטמא אבל מדרבנן כן מטמא.

חכם	משהו שנגע/או	נגע	שריפה ביחד	תוצאה
רבי עקיבא	שמן-בשני לטומאה	בראשון לטומאה	מותר	עוד טומאה
שואלים:	נגע בטבול יום	תוצאה: שמן שלישי	נגע בטמא מת	תוצאה: שמן שני
	דהיינו היה שלישי ונהייה שני-זה מותר, איפה הבעיה?			

תוספות מסכת פסחים דף י"ד עמוד א

שתי פרות היו חורשות - בירושלמי דייק ירושלים לא מקום שנהגו בו שלא לעשות מלאכה כלומר סברא הוא לנהוג שם איסור כיון שמתקבצין שם אף ממקומות שנהגו בהן איסור ומשני נראות כחורשות.
 אבל תרומה וקדשים עושין כיוצא בהן - פירש בקונטרס דנפיק מקרא דחגי אל הלחם ואל הנזיד ולר"ת דמפרש לקמן [ד' יז.] או אל הנזיד אור"י דנפקא ליה מוהבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז') אפי' באוכל ותרומה נפקא לן כיון דלא מצינו למימר מקרא טמא דבר הכתוב דהא איכא קדשים דעושין כיוצא בהן נוקי קרא בדדמי טפי דהיינו חולין.
 דאיכא משקין בהדי בשר - מכאן מדקדק ריב"א דמשקין מטמא בפחות מרביעית דסתם משקין דבהדי בשר לית בהן רביעית ולקמן (דף יז:) נמי אמרו גבי מים אבל פחות מרביעית טמאים והא דאמר בפרק אין מעמידין (ע"ז דף לא.) ושם גבי יין נסך דמטמא טומאת משקין ברביעית ובפ"ב דנדה (דף יט:) גבי דם הירוק ובכמה דוכתינן אומר ריב"א דבפסול גוייה איירי דישעורו ברביעית כדאמר במעילה בפרק קדשי מזבח (דף יז:) דכל המשקים מצטרפין לפסול הגוייה ברביעית ור"י מפרש דהא דבעין רביעית היינו בהנך דעיקר טומאה לאו דאורייתא כגון סתם יין כותים ודם הירוק דאפי' ביתר מרביעית לא מטמא מדאורייתא אבל שאר משקין מדאורייתא בכל שהוא ור"ת אומר דמדאורייתא בעין רביעית לטמא אחרים אבל מדרבנן מטמא אחרים בכל שהוא ולפי' צ"ל דהשתא לא מסיק אדעתיה שאובל יטמא אובל אפילו מדרבנן כדאמר ר' יוחנן בפרק אלו קמא במשקין ומדברין ולא מוקי במסקנא דאובל מטמא אובל מדרבנן ואף על גב דאין אובל מטמא אובל אפילו מדרבנן מכל מקום משבחנא שלישי ע"י עצים ולבונה או על ידי משקין דאכתי לא גזרו דכל הפוסל את התרומה מטמא משקין

חלק א"ב' במסכת פסחים דף י"ד עמוד א'

משנה. רבי חנינא סגן הכהנים אומר: מימיהם של כהנים לא נמנעו מלשרוף את הבשר שנטמא בוולד הטומאה עם הבשר שנטמא באב הטומאה, אף על פי שמוסיפין טומאה על טומאתו. הוסיף רבי עקיבא ואמר: מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום בנר שנטמא בטמא מת, אף על פי שמוסיפין טומאה על טומאתו. אמר רבי מאיר: מדבריהם למדנו ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח. אמר רבי יוסי: אינה היא המדה. ומודים רבי אליעזר ורבי יהושע ששורפין זו לעצמה וזו לעצמה, על מה נחלקו - על התלויה ועל הטמאה, שרבי אליעזר אומר: תשרף זו לעצמה וזו לעצמה, ורבי יהושע אומר: שתייהן כאחת.

גמרא. מכדי, בשר שנטמא בוולד הטומאה מאי הוי - שני, כי שרף ליה בהדי בשר שנטמא באב הטומאה מאי הוי - שני, שני ושני הוא, מאי מוסיף לו טומאה על טומאתו איכא? - אמר רב יהודה: הכא בוולד וולד עסקין, דהוי ליה שלישי, וקסבר: שלישי מותר לעשותו שני. - והא אין אובל מטמא אובל! דתניא: יכול יהא אובל מטמא אובל - תלמוד לומר וכו' יתן מים על זרע ונפל מנבלתם עליו טמא הוא - הוא - טמא, ואין עושה כיוצא בו טמא. הניחא לאביי דאמר: לא שנו אלא בחולין. אבל בתרומה וקדשים - עושה כיוצא בו. ולרב אדא בר אהבה משמיה דרבא נמי, דאמר: לא שנו אלא חולין ותרומה אבל בקדשים - עושה כיוצא בהן - שפיר. אלא לרבינא משמיה דרבא, דאמר: מקרא מלא דיבר הכתוב, לא שנו חולין לא שנו תרומה, לא שנו קדשים - אינו עושה כיוצא בו. מאי איכא למימר? - הכא במאי עסקין? דאיכא משקין בהדי בשר, דקא מיטמא מחמת משקין. - אי הכי, האי עם הבשר שנטמא באב הטומאה? עם הבשר ומשקין מיבעי ליה! אלא: נהי דאין אובל מטמא אובל מדאורייתא, מדרבנן מיהו מטמא.

הוסיף רבי עקיבא מימיהן של כהנים לא נמנעו מלהדליק כו'. מכדי, שמן שנפסל בטבול יום מאי הוי - שלישי, וכו' מדליק ליה בנר שנטמא בטמא מת מאי הוי - שני, מאי קא משמע לן - שלישי מותר לעשותו שני, היינו הך! - אמר רב יהודה: הכא בנר של מתכת עסקין, דרחמנא

רש"י מסכת פסחים דף י"ד עמוד א

שתי פרות היו חורשות - אותו היום, לסמך.
 בהר המשחה - הוא הר הזיתים.
 משנה. מימיהם של כהנים - הכא נקט לה משום סיפא, דקתני: מדבריהן למדנו ששורפין תרומה כו'.
 מלשרוף את הבשר שנטמא בוולד הטומאה - שנגע בשר קודש זה בראשון לטומאה, והוא ליה איהו שני, ולא נמנעו מלשורפו עם חמור ממנו ממי שנגע באב הטומאה, דהואיל ואף זה הקל לשריפה עומד - לא חשו אם מטמאין אותו יותר ממה שהיה, ובגמרא פריך: מאי תוספת טומאה איכא, הלא גם בראשונה בוולד טומאה נגע, ועכשיו חוזר ונוגע בוולד הטומאה.
 מלהדליק שמן - של תרומה.
 שנפסל בטבול יום - והוא שלישי, דטבול יום פוסל את התרומה מן התורה, ביבמות פרק הערל (עה, א) מבבל קודש לא תגע, ויולדת משטבלה לסוף ימי טומאה עד מלאת ימי טהרה שלה טבולת יום ארוך היא, שהרי אינה ראוייה להביא כפרה עד יום שמונים ואחד, אלמא: לא הוי הערב שמש דילה עד שקיעת החמה דשמונים.
 בנר שנטמא בטמא מת - טמא מת אב הטומאה הוא, ומטמא כלים, דכתיב (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והנפש הנוגעת בטמא עד הערב בפרשת פרה גבי טומאת מת, אלמא: טמא מת מטמא אדם, ועושה הכתוב אב הטומאה כשרץ ובילה שמטמאין אדם, ולא כנוגע בהן שאין מטמא אלא אובלין ומשקין, כדכתיב בפרש"י (ויקרא יא) כל אשר בתוכו יטמא מכל האוכל אשר יאכל אשר יבוא עליו מים יטמא וכל משקה אשר ישתה בכל